

Dans zonder benen

*Niets is onmogelijk voor wie durft
te dromen*

Jen Bricker

Met Sheryl Berk

Ik draag mijn boek op aan God, in de hoop dat mijn verhaal het leven raakt van miljoenen mensen overal ter wereld.

En aan mijn ouders, Gerald en Sharon Bricker: zonder jullie was dit nooit mogelijk geweest!

© 2016 – Uitgeverij Kok
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Copyright © 2016 by Jen Bricker
Originally published in English under the title *Everything is Possible: Finding the Faith and Courage to Follow Your Dreams* by Bakers Books, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan 49516, USA.

Vertaling Margriet Visser-Slofstra
Foto omslag Cecilia De Bucourt
Omslag Dik Hendriks
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 435 2682 1
ISBN e-book 978 90 435 2683 8
NUR 728/402

De bijbelteksten zijn overgenomen uit *De Nieuwe Bijbelvertaling*, Nederlands Bijbelgenootschap, 2004.

Het citaat op pagina 11 komt uit: W. Shakespeare (2010). *Een midzomernachtsdroom*. Amsterdam: Wereldbibliotheek.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Je raadt nooit wat ik pas gedaan heb! Ik deed mijn intrede op de Wereldkampioenschappen Atletiek voor paralympiërs in Qatar, hangend aan een heteluchtballon. Niet zo'n heteluchtballon met een rieten mand eronder. Nee, ik hing er zelf onder met mijn doek. Eén blik op de opstelling deed mij meteen naar adem snakken. Geweldig! Zo'n optreden had ik nog nooit gedaan, hangend aan een heteluchtballon! Toen de organisatoren mij vroegen naar Qatar te komen en zij me uitlegden hoe mijn optreden er volgens hen uit zou moeten zien, had ik er nog geen idee van hoe magisch en bijzonder dat er in het echt uit zou zien. Het nummer waarin ik zou optreden, was choreografeerd rond mijn entree. Het had ze heel wat moeite gekost om die enorme ballon op te blazen en er waren drie mannen nodig om het ding hoog in de lucht te houden. Alles werd met de grootste precisie uitgevoerd. En net als anders wanneer iets mij angst inboezemt, wist ik dat ik ervoor moest gaan. Achteraf was dit het ultieme 'knijp-mij-even-in-mijn-arm'-moment – een volmaakte combinatie van te gek, geschild, kunstzinnig en waanzinnig. Ik bedoel maar, wie doet zoiets? Ik kennelijk! Zwevend door de lucht, genietend van het gejuich van de menigte onder mij, schoot er maar één gedachte door mijn hoofd: God is goed!

Ik ben, zonder twijfel, een gezegend mens, hoewel je dat misschien niet zou zeggen als je me voor het eerst ziet. Dat ik geen benen heb, valt namelijk niet te ontkennen. Toch heeft het lang geduurd voor ik doorhad dat ik anders was dan anderen. Ik deed

namelijk gewoon alles wat ik graag wilde doen. Goed worden in acrobatiek? Luchtacrobaat worden? Dan liet ik mij niet tegenhouden door het ontbreken van een paar ledematen. Mijn aanpak was heel eenvoudig: geen aarzeling, geen angst, geen gepieker: stel dat? Liep ik tegen een probleem aan, dan bedacht ik wel een manier om dat probleem te omzeilen.

Zo in het leven staan wordt ons, denk ik, niet bijgebracht. Waarschijnlijk is dat ook de reden waarom mensen mij voortdurend om advies vragen. Heb je geen angst om op weg te gaan, dan bestaat het leven uit een verbazingwekkende reis.

Ik heb overigens nooit het gevoel gehad dat ik iets te bewijzen had. Ik ben wie ik ben, dat is gewoon een feit. Mensen vragen me vaak: ‘Als je had kunnen kiezen, was je dan niet liever met benen geboren?’ Absoluut niet. God heeft mij dit geschenk niet zomaar gegeven. En inderdaad, ik zei geschénk. Ik beschouw mijzelf niet als invalide of gehandicapt. Ik vind niet dat er op wat voor manier dan ook iets aan mij ontbreekt. Elke dag opnieuw ben ik dankbaar voor mijn lichaam. Als ik met benen was geboren, had ik lang niet zo veel kansen gekregen om mensen positief te beïnvloeden. Door mijn ‘apartheid’ werkt God door mij.

Let je alleen op het uiterlijk, dan lijkt het of ik er bekaaid vanaf gekomen ben. Daarom lieten mijn biologische ouders mij toch in de steek op de dag van mijn geboorte? Maar ik geloof dat God mij op die manier juist beschermd heeft. Hij had grootse plannen. Hij wist dat ik op de juiste plek bij de juiste mensen terecht moest komen. Bij mensen die mijn talenten en gaven konden koesteren en die mij konden leren ze te omarmen. Hij deed dat doelbewust – zoals Hij alles altijd doelbewust doet!

Dus ja, ik ben een gezegend mens. En mijn adoptieouders zijn mijn helden, omdat ze me hebben geleerd kracht en schoonheid te zien op plekken waar andere mensen dat misschien helemaal niet verwachten. Bij uitdagingen spoorden zij mij aan vol te houden. Die waren er genoeg en die zullen blijven komen. Onlangs nam ik deel aan een les zumba. Een van de aanwezige dames vroeg me: ‘Hoe doe je dat?’

Tja, hoe doe ik het niet? Hoe houd ik me niet bezig met kajakken, parachutespringen, rolschaatsen, basketballen – de lijst is oneindig. Het ironische is dat ik slecht ben in stilzitten (en dat terwijl ik zonder benen altijd lijk te zitten). Vanaf het moment dat ik begon te krui-
pen, ben ik altijd in beweging gebleven. En dat terwijl de eerste artsen die mijn ouders bezochten, vertelden dat ik mijn leven lang gedragen zou moeten worden en alleen ondersteund in een soort ‘emmer’ zou kunnen zitten. De familie Bricker stelde zich het leven voor hun dochter anders voor. En mijn familie heeft ervoor gezorgd dat ik door niets of niemand werd tegengehouden.

Zijn er momenten geweest waarop ik me ontmoedigd, onzeker, gefrustreerd en waardeloos voelde? Tuurlijk. Dat is niet meer dan menselijk. Als kind heb ik heel lang last gehad van mijn lichaam. Ik was niet blij met wat ik in de spiegel zag. Ik wilde graag lang en slank zijn, met de armen van een ballerina. Maar in plaats daarvan was ik klein en had ik armspieren als een bodybuilder. Ik heb heel wat zelfonderzoek moeten doen voordat ik tot de conclusie kwam dat God er een bedoeling mee had mij dit lichaam te geven. En samen met dit lichaam kreeg ik vervolgens van Hem de gaven en talenten om mensen aan te spreken. Hiermee kan ik mensen informeren en inspireren.

Deels gaat dit boek hierover, maar ik wil ook graag met jullie delen hoe ik ben geworden wie ik ben. Misschien heb je iets over mij gelezen of heb je me ergens horen spreken? Dat is nog maar het begin. Ik ben avontuurlijk, artistiek, gevoelig, zwak, gepassioneerd, geknakt, dwaas, atletisch, halfgaar, flirtziek en vrolijk. Ik ben een zus, een dochter, een beste vriendin, een tante, een luchtacrobaat, een enthousiasteling. Ik ervaar gevoelens van onzekerheid, twijfel, angst en zwakte, en momenten van gelukzaligheid, grootse avonturen, intense hartstocht en liefde. Soms knap ik uit elkaar van vreugde, opwindning en geluk; op andere momenten voel ik me overweldigd, ongeschikt en eenzaam. Nooit eerder heb ik zo veel van mijzelf met anderen gedeeld. Om eerlijk te zijn: ik was er nog niet klaar voor. Ik dacht dat sterke mensen nooit hun zwakke kant lieten zien. Maar ik weet nu dat het tegendeel waar is: er is heel wat

moed voor nodig om je kwetsbaar op te stellen en te laten zien wie je werkelijk bent. Ik ken geen enkele angst om op tien meter hoogte vanuit een doek in de rondte te draaien, maar openhartig over mijzelf spreken... doodeng!

Maar net als bij alle andere uitdagingen in mijn leven wist ik dat ik het moest doen. Mijn drijfveer was uiteindelijk de reden waarom dit geen onoverkomelijke taak was. Ik wil graag dat iedereen die dit boek leest, zich één eenvoudige, verbazingwekkende waarheid realiseert: jij doet er werkelijk toe. Allemaal hebben we speciale gaven en talenten, die ons niet alleen uniek maken, maar ook geweldig. Iedereen is bij machte om het leven van een ander te veranderen. Iedereen heeft een stem, een podium en het vermogen een positieve bijdrage aan de wereld te leveren. Mijn verhaal gaat niet over het maken van citroenlimonade als het leven je alleen citroenen geeft of over het glas dat halfvol of halfleeg is. Het gaat over in actie komen. Om jezelf aan te sporen om te doen wat je móet doen (laten we dat bedoeling noemen) – niet per se om te doen waar je op dat moment mee bezig bent. Het gaat om verder kijken dan je neus lang is en om denken in oneindige mogelijkheden.

Alles is mogelijk. Dat is mijn favoriete citaat uit Marcus 9:23: ‘Alles is mogelijk voor wie gelooft.’ Zien, geloven, laten gebeuren. Wie had ooit gedacht dat het zo eenvoudig was? Toch is mijn leven daar het bewijs van. Het grappige is dat ik nog maar 28 jaar ben, en dus nog maar net kom kijken! Ik zie dit als het eerste deel van mijn reis. Mijn weg is duidelijk – en ik kan niet wachten om te zien waar die naartoe leidt. Stel jezelf daarom de vraag: waar leidt jouw weg naartoe als je ervoor kiest om alles te geven? Kom je misschien ergens uit waar je nooit had gedacht te komen? Je hoeft niet onder aan een heteluchtballon door de lucht te zweven... alhoewel, waarom niet eigenlijk? Geef niet op voor je het hebt geprobeerd! Wees dapper. Durf te dromen. Heb geloof. En wees niet bang om naar beneden te kijken. Je krijgt er een geweldig uitzicht voor terug.

Jen

Ik kwam ter wereld zonder naam, letterlijk als ‘buitenbeentje’. Mijn Roemeense biologische ouders lieten mij achter in het ziekenhuis. Eigenlijk lieten ze me dus gewoon in de steek. Toch koester ik geen haat jegens hen. Hoe lastig mensen dat ook kunnen begrijpen, ik ben niet boos. Ik ben hen juist dankbaar. Dankbaar omdat ik dankzij hun keuze ben opgegroeid in een liefdevol huis bij mijn ouders, de familie Bricker, die mij hebben gesteund en mij hebben geleerd dat mijn leven, élk leven, een bedoeling heeft.

Maar het is natuurlijk best wel een vreemde manier om je leven te starten. In een ziekenhuiskamertje in Salem in de staat Illinois bracht mijn biologische moeder, Camelia, mij via een keizersnede ter wereld. Bij mijn geboorte had ik grote donkerbruine ogen, een flinke bos haar, donkere wenkbrauwen en wimpers en een getinte huid. Ik werd geboren met mijn hart aan de rechterkant van mijn borstkas in plaats van links (heel wat verpleegkundigen zijn zich sinds die tijd een hoedje geschrokken wanneer ze met een stethoscoop mijn hartslag proberen te vinden!). Ik was 33 centimeter lang; maar 3 centimeter langer dan een liniaal. Ironisch genoeg hield het ziekenhuis vlak na mijn geboorte op te bestaan. Mijn familie plaagt me altijd dat niemand mij na mijn geboorte wist te evenaren, en dat ze daarom de deuren moesten sluiten!

Camelia heeft mij nooit gezien. Mijn biologische vader, Dmitry, gaf daar geen toestemming voor – ook niet heel even. Een familielid zegt dat de arts die bij de geboorte aanwezig was (ook een Roemeen) hem had verteld dat ik zou sterven. Misschien was mijn

biologische vader bang dat het te pijnlijk zou zijn. Misschien wilde hij Camelia de pijn, het verdriet of de wroeging besparen. Misschien raakte hij in paniek of vreesde hij emotioneel en financieel niet te kunnen zorgen voor een kind dat bijzondere zorg nodig had. Misschien dacht hij me hiermee een gunst te bewijzen?

Ik weet het niet, en ik kán ook niet weten wat er indertijd door hem heen is gegaan. Ik weet alleen dat één blik op dit baby'tje met twee aanhangsels op de plek waar haar beentjes hadden moeten zitten, voldoende was voor zijn besluit dat ze beter bij iemand anders kon opgroeien.

Hoe vreemd het ook klinkt, ik ben dus echt niet boos. Ik beschuldig mijn biologische ouders nergens van, veroordeel hen niet en koester geen wrok. Waarom zou ik? Zij hebben me het grootst mogelijke geschenk gegeven – een gezin dat mij even hard nodig had als ik hen. Mijn ouders zijn van meet af aan eerlijk geweest over mijn adoptie. Zij wilden niet dat ik mij gekwetst of in de steek gelaten voelde, of dat ik een hekel had aan mijn biologische ouders. Ze zeiden tegen me: 'Jennifer, je moet goed begrijpen dat je biologische ouders uit een ander land kwamen en anders over dingen dachten. Jij hebt niet in hun schoenen gestaan, en jij weet niet om welke reden ze jou hebben afgestaan. De exacte reden doet er niet toe. Het was Gods bedoeling dat dit zo zou gaan. Voor ons was jij een gebedsverhoring, een wonder. Zij gaven ons een geschenk; zij gaven jou aan ons.'

Het duurde wel een tijdje voor mijn adoptieouders hun godsgeschenk vonden. In eerste instantie werd ik namelijk door een maatschappelijk werkster bij een pleeggezin geplaatst – een vriendelijk, liefdevol stel tegen wie ik Nana en Papa zei (ik ben drie maanden bij hen gebleven, maar we hebben daarna nog jaren contact gehouden, tot aan hun overlijden).

Zij noemden mij Holly Ann. Papa werkte bij het spoor en droeg altijd een overall. Ik paste precies in het voorstuk, als een babykangoeroe in een buidel. We keken naar *Alf* (voor wie eind jaren tachtig nog niet geboren was: een serie over een buitenaards wezentje) en ik had een klein Alf-poppetje dat ik overal mee naartoe

droeg. Zij zorgden ervoor dat ik me veilig en prettig voelde en zij waren de eerste mensen die van mij hielden.

Toen ik een paar maanden bij familie Bricker woonde, gingen we bij hen op bezoek. Nana en Papa hadden een enorm groot hart. Zij namen pleegkinderen in huis die ‘moeilijk te plaatsen waren’ en maakten in de loop der jaren heel wat verdrietige en onfortuinlijke kinderen mee. Maar ondanks mijn duidelijke gezondheidsprobleem behoorde ik niet tot deze categorie. Je zou denken dat het lastig was om een thuis voor mij te vinden, gezien mijn ‘bijzonderheid’. Maar dat bleek niet het geval te zijn – er waren meer dan driehonderd echtparen die mij hadden willen hebben. Ik denk weleens: ik had driehonderd andere Jens kunnen zijn. Het lijkt wel kansberekening: als Jen meegang met x en y, waar komt zij dan op uit? Mijn opvoeding heeft ertoe bijgedragen dat ik ben wie ik ben. Ik ben God echt enorm dankbaar voor Zijn plan met mij.

Bidden om een wonder

Rond de tijd van mijn geboorte woonden Sharon en Gerald Bricker, mijn toekomstige ouders, in Hardinville, een plaatsje in het oosten van de staat Illinois. Ze hadden al drie zoons: Greg, Brian (alias Bubba) en Brad, die veertien, twaalf en tien jaar waren. Toch verlangden ze wanhopig naar een dochtertje. Mijn moeder had vanwege cystes op haar eierstokken een baarmoederoperatie ondergaan en wist dat ze zelf nooit meer kinderen zou kunnen krijgen. Daarom vroeg ze God om een wonder te verrichten. Ze bleef geloven vanuit de overtuiging dat er ergens op deze wereld een meisje zou zijn dat dit gezin nodig had. De vrouw had werkelijk een engelengeduld!

Op een dag belde een vriendin die zelf bezig was een kindje te adopteren, om haar over mij te vertellen. Mijn moeder wist meteen dat haar gebeden verhoord waren. Zij vertelde het verhaal aan mijn vader, die al even enthousiast reageerde. Ze bespraken het vervolgens met mijn broers. Mijn ouders vroegen aan Greg, mijn

oudste broer: ‘Hoe voelt het voor jou om een vriendinnetje mee naar huis te nemen en voor te stellen aan je zusje dat geen benen heeft?’ Greg hoefde daar niet eens over na te denken. Hij zei: ‘Als een meisje haar niet zou accepteren, zou ik niet met haar uit willen.’ Mijn ouders bedachten nog allerlei andere scenario’s om zich ervan te vergewissen dat mijn broers het zagen zitten. Pas toen het hele gezin achter de beslissing stond, zetten ze de plannen in werking.

Mijn moeder zei dat ze volkomen eerlijk waren geweest. Ze vertelde de maatschappelijk werkster precies waarom ons gezin niet nog meer kinderen hoefde, en ook waarom zij diep vanbinnen wist dat ik bij hen móest komen wonen. Het duurde tweeënhalve maand voor mijn ouders me daadwerkelijk konden ontmoeten. In die periode kregen ze doelbewust geen enkele foto van mij te zien. Het adoptiebureau en de maatschappelijk werkers wilden zien hoe de toekomstige ouders op mij zouden reageren en hoe ze mij zouden verschonen en te eten geven.

Mijn moeder vertelde dat ze de avond ervoor een en al zenuwen was, dat ze heeft liggen woelen in bed en zich zorgen maakte hoe ik op hen zou reageren. Al die zorgen verdwenen als sneeuw voor de zon zodra ze het huis van mijn pleegouders binnenliepen. Er verscheen toen namelijk een grote grijns op mijn gezicht. Mijn moeder zegt dat ze op dat moment zeker wist dat het goed zou komen. Het voelde alsof ze het ontbrekende stukje in haar ziel had gevonden. De lach op mijn gezicht gaf aan: Eindelijk, jullie zijn er! Er ontstond onmiddellijk een band en mijn ouders hadden geen enkele moeite met mijn verzorging. Mijn pleegouders hadden er moeite mee gehad om mijn luiers te verwisselen (ik was een beetje typetje!), maar het ging mijn moeder goed af. ‘Wat gemakkelijk!’ riep ze uit. ‘Er zitten geen beentjes in de weg!’

Mijn broers mochten een naam voor mij kiezen, maar er was één voorwaarde: ze moesten het samen eens zien te worden. Ze steggelden er uren over, tot één van mijn broers met ‘Jennifer’ kwam en ze alle drie instemmend knikten. Vanaf die dag heette ik dus Jennifer Bricker.

Mijn moeder vertelt me dat ik wat aanpassingsproblemen had toen ik mijn nieuwe familie leerde kennen. Twee weken lang kon er geen lachje vanaf. Maar toen een van mijn broers op een dag nieste, moest ik er enorm om lachen. Hij bleef dus alsmaar niezen, zodat ze een foto van mij konden maken terwijl ik lachte! Toen was het ijs gebroken; sinds die dag was ik een vrolijk kindje.

Mijn broers hadden zo hun eigen dingen die ze graag met mij deden. Greg hield me graag op schoot terwijl hij zijn huiswerk deed; Bubba stopte mij in het voorstuk van zijn overall en sjouwde met mij rond; en Brad gaf mij altijd de fles. Ze vonden het geweldig een zusje te hebben – ik was een prachtig nieuw speeltje voor ze!

De maatschappelijk werksters hadden een afspraak gemaakt bij de Cardinal Clinic in St. Louis, Missouri, zodat mijn ouders mij uitgebreid konden laten onderzoeken. Hun prognose was niet best: de artsen wilden een soort emmer voor me maken om in te zitten. Zij gingen ervan uit dat ik nooit zelf zou kunnen zitten, rondkruipen of mijzelf zou kunnen verplaatsen, en dat ik altijd gedragen zou moeten worden. Mijn moeder huilde hartverscheurend, daar bij de dokter in de spreekkamer. Maar mijn vader was het niet eens met hun prognose. ‘Nee,’ hield hij vol. ‘Zo ziet haar toekomst er niet uit. Dat accepteren we niet.’

Ze bezochten daarom andere artsen, deze keer in het Shriners Hospitals for Children in St. Louis. ‘Ik wil graag weten,’ zei mijn vader, ‘of ze zal kunnen zitten. Hoe ziet haar toekomst eruit?’

De dokter glimlachte en zei: ‘Meneer en mevrouw Bricker, dit meisje gaat dingen doen die u niet voor mogelijk zult houden.’

Deze keer was het nieuws dus wel bemoedigend. Vanaf dat moment gingen we ervoor: mijn ouders, broers en ik. Niets zou mij in de weg hoeven staan. Mijn ouders trokken de teugels nooit te strak aan, maar ze lieten mij evenmin ongebreideld mijn gang gaan. Wat gold voor mijn broers, gold ook voor mij. Ik had dan wel geen benen, maar dat betekende niet dat ik bepaalde privileges kreeg of anders werd behandeld. Ik zou als een normaal meisje

opgroeien en met iets anders namen mijn ouders geen genoegen. Ik werd niet verwend en ze spraken me niet op een kinderlijke manier toe.

Ik was een praatjesmaker en gaf duidelijk aan wat ik wilde. Het begon ermee dat ik mijzelf in het ledikantje optrok. ‘Til op, mammiel!’ riep ik dan. Til me op, bedoelde ik daarmee. En ik kon niet alleen zelf gaan zitten, ik kon me ook voortbewegen – en snel ook! Sneller dan mijn arme ouders konden bijhouden. Mijn moeder noemde me ‘muisje’, omdat ik er altijd razendsnel vandoor ging. Ik tijgerde met behulp van mijn armpjes over de grond en liet dan een spoor van roze luiersnippers na. Vanaf het moment dat ik kon kruipen, lieten mijn broers mij van de bank springen. Ze legden kussens op de grond om mijn val te breken, maar ze daagden me flink uit. Ik wilde me niet laten kennen en kende geen angst.

Nog voor mijn vijfde verjaardag ben ik twee keer geopereerd: één keer om een groeischijf te verwijderen, een bot dat vanuit mijn heup naar beneden groeide, en één keer om de twee aanhangsels weg te halen, zodat ik mijn protheses beter kon verdragen. Mijn familie noemde de aanhangsels gekscherend ‘flippers’. Het ene aanhangsel had een grappige dikke teen, een boogje en een hak, en het andere was redelijk vormeloos. Als klein kind was ik gek op muziek en gebruikte ik de flippers om de maat aan te geven. Omdat ik nog zo jong was, kan ik me weinig herinneren van de tijd in het ziekenhuis. Maar volgens mijn ouders was ik nooit bang en ook niet verdrietig dat ik daar moest blijven. De verpleegkundigen waren allemaal gek op me en ik stelde hen gerust: ‘Het gaat goed hoor!’ Ik was een taaie.